

Аз не обичам твоята проща

За друга ти я себави

Предъ менъ със други сладки, сладосъсърдни

Съ любовъ горюца се яви.

Ми знаеши какъ та азъ обобравамъ?

О, престана, не ма миди!

Обиди въ расквори, и прегорни на сами

Със страсть горюца въ въ очи

Защо сѣ тежи миди безприсрамни,

Защо да съмъ нещастна азъ?

Да ли по твое гурко нещастие

Или сѣдбата гошъ насъ.

1-и Декември 1880г. София.

„Кой погледъ, вѣка, ласъ

Съ диванити твоя

— Трѣте мои, нѣма не знаеши? —

„То турскино твое!“